

UZASADNIENIE

Zawiadomieniem z dnia 1 kwietnia 2020 r. wysłanym drogą e-mailową, a następnie oficjalnym pismem z dnia 6 kwietnia 2020 r., wpłynęła skarga Pana P. M. dotycząca radcy prawnego M. S.. W skardze radcy prawnemu zarzucono, iż w dniu 12 września 2019 r., działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wniosła ona w imieniu spółki (...), do Sądu Rejonowego (...) pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym, podając imię, nazwisko i numer PESEL skarżącego oraz nieprawidłowy adres w S., powołując się na umowę pożyczki i uzyskała w ten sposób nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, a następnie tytuł wykonawczy, na podstawie którego wszczęto postępowanie egzekucyjne. We wniosku egzekucyjnym podała także inny adres – w G. przy ulicy (...). W postępowaniu egzekucyjnym komornik dokonał zajęcia rachunków bankowych, natomiast egzekucja nie doprowadziła do wyegzekwowania od P. M. jakichkolwiek środków finansowych. Według Skarżącego, nigdy nie był on powiązany i nie korzystał z pożyczek firmy (...) Sp. Z o.o., która sprzedała dług spółce (...).

Postanowieniem z dnia 20 stycznia 2021 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego (dalej: ZRD) wszczął dochodzenie w sprawie możliwości popełnienia przewinienia dyscyplinarnego przez radcę prawnego M. S., polegającego na naruszeniu postanowień art. 6, art. 7 ust. 3 w zw. z art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art. 64 ust. 1 oraz art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r.

Wezwaniem z dnia 20 stycznia 2021 r. ZRD wezwał radcę prawnego do stawienia się na przesłuchanie w charakterze obwinionego. Równocześnie wezwaniem z dnia 20 stycznia 2021 r. ZRD wezwał Skarżącego do uzupełnienia braków skargi poprzez przedłożenie pozwu wniesionego do (...) nakazu zapłaty w postępowaniu elektronicznym oraz pism od Komornika. Pismem z dnia 28 stycznia 2021 r. Skarżący przedstawił szereg dokumentów w sprawie, w tym pisma od komornika, odpis pozwu z dnia 12 września 2019 r., odpis postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego, nakaz zapłaty, odpis sprzeciwu od nakazu zapłaty.

OSD 15/21

Postanowieniem z dnia 22 lutego 2021 r. ZRD postanowił o przedstawieniu radcy prawnemu M. S. zarzutów naruszenia art. 6, art. 7 ust. 3 w zw. z art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art. 64 ust. 1 oraz art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r.

W toku przesłuchania z dnia 23 lutego 2021 r. radca prawny M. S. nie przyznała się do zarzucanych jej czynów. Wskazała, że zatrudniona jest w firmie windykacyjnej (...) sp. z o.o., która obsługuje wierzytelności nabyte przez spółkę (...) Wierzytelności te dochodzone są w postępowaniu sądowym i egzekucyjnym na podstawie umowy cesji wierzytelności przez Kancelarię (...)k. Przekazując wierzytelność cedent złożył oświadczenie, że wszystkie wierzytelności istnieją i są wymagalne, przedkładając także dokumenty, w tym umowę pożyczki oraz dane osobowe i adresowe. Na tej podstawie obwiniona wniosła pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym, a następnie wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, bazując na danych przekazanych jej przez klienta. Obwiniona wyjaśniła, że w postępowaniu egzekucyjnym nie zostały zajęte żadne środki Skarżącego. Egzekucja została umorzona wobec uchylecia klauzuli wykonalności przez Sąd. Obwiniona przedstawiła także szereg dokumentów, w tym umowę pożyczki z dnia 25.01.2019 r., wezwanie do zapłaty z dnia 6.03.2019 r., potwierdzenie zawarcia umowy pożyczki z dnia 25.01.2019 r. oraz akta postępowania sądowego i egzekucyjnego.

Postanowieniem z dnia 24 lutego 2021 r. ZRD umorzył dochodzenie w sprawie możliwości popełnienia przewinienia dyscyplinarnego przez radcę prawnego M. S. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, z uwagi na fakt, że czyn nie zawierał znamion przewinienia dyscyplinarnego.

Postanowienie to zaskarżył Skarżący odwołaniem z dnia 5 kwietnia 2021 r. zarzucając mu błąd w ustaleniach faktycznych, opartych na wyjaśnieniach obwinionej w sytuacji gdy były one sprzeczne z pozostałym zebrany w

sprawie materiałem dowodowym. Skarżący wskazał, że w jego ocenie obwiniona w ogóle nie posiadała umocowania do występowania w imieniu powoda, gdyż nie przedstawiła stosownego umocowania do działania. Podniósł, że mocodawca obwinionej jest podmiotem o wątpliwej reputacji, a zatem nawet przyjmując, że była umocowana do działania w jego imieniu, winna podchodzić do przedstawianych przez niego twierdzeń ze szczególną ostrożnością, w tym zwłaszcza do adresów podawanych przez klienta. Zaznaczył także, iż złożył zawiadomienie do Prokuratury w tej sprawie.

OSD 15/21

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił i zważył, co następuje.

Odwołanie Skarżącego nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd po rozpoznaniu odwołania uznał, iż nie było ono zasadne, a podniesione w nim argumenty okazały się nietrafne. Zarzuty postawione w odwołaniu świadczą o mylnym wyobrażeniu Skarżącego o czynach, których dopuszczenia się zarzucono obwinionej w stosunku do ich rzeczywistego charakteru materialno-karnego.

Zdaniem tut. Sądu nie ma racji Skarżący twierdząc, że Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wydając postanowienie o umorzeniu dochodzenia dopuścił się błędów w ustaleniach faktycznych, opierając je wyłącznie na wyjaśnieniach obwinionej. Nie sposób także dopatrzeć się sprzeczności pomiędzy tymi wyjaśnieniami a resztą materiału dowodowego. Wręcz przeciwnie, złożone wyjaśnienia korespondują z treścią przedstawionych dokumentów, a całościowa, szczegółowa ocena materiału dowodowego, prowadzi do wniosku, iż obwinionej nie można przypisać popełnienia deliktu dyscyplinarnego. Sąd Dyscyplinarny nie dopatrzył się błędów w wydanym postanowieniu o umorzeniu dochodzenia, które warunkowałyby jego uchylene.

(...) sprawy sprowadzało się do konieczności dokonania oceny czy: po pierwsze działanie obwinionej polegające na podaniu nieprawidłowych adresów Skarżącego miało charakter celowy i ukierunkowany na uzyskanie nakazu zapłaty bez Jego wiedzy w celu zaspokojenia oczekiwań mocodawcy, po drugie zaś czy działanie to można ocenić jako nierzetelne i niesumienne. Przeprowadzone postępowanie doprowadziło tut. Sąd do wniosku, iż na oba te pytania należy udzielić odpowiedzi negatywnej.

Prawidłowo skonstatował Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego, iż z treści dokumentów znajdujących się w aktach sprawy nie wynika, aby radca prawny M. S. umyślnie wskazała niewłaściwy adres zamieszkania Skarżącego w celu doprowadzenia do wydania i doręczenia nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt (...), postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności ww. nakazowi zapłaty, a następnie wszczęcia postępowania egzekucyjnego w sposób uniemożliwiający Skarżącemu obronę. Radca prawny M. S. opierała się bowiem w całości i wyłącznie na danych

OSD 15/21

przekazanych jej przez mocodawcę, tj. umowie pożyczki nr (...) (k. 61), potwierdzeniu zawarcia umowy pożyczki (k. 82) i potwierdzeniu wykonania transakcji płatniczej (k. 60).

Obwiniona nie miała obowiązku potwierdzać adresu Skarżącego (...) własnym zakresie, gdyż w sposób uprawniony i usprawiedliwiony skorzystała z danych zawartych w dokumentach udostępnionych jej przez klienta. Bez znaczenia pozostaje tu okoliczność podnoszona w odwołaniu przez Skarżącego, iż klientem radcy prawnego był podmiot o tzw. „wątpliwej reputacji”, gdyż jest to po pierwsze ocena subiektywna, po drugie postępowanie dowodowe nie wykazało jakoby działalność obwinionej wykraczała poza ramy standardowej obsługi prawnej tego podmiotu i aby swoim działaniem celowo wspierała jakiegokolwiek niedopuszczalne praktyki.

Podnoszony przez skarżącego fakt, iż adresy wskazane przez obwinioną znajdowały się na dwóch różnych końcach Polski również nie świadczy o jej niesumienności tudzież nierzetelności, gdyż posiadanie dwóch adresów w odległych miejscach nie jest sytuacją nietypową na tyle, aby musiała budzić wątpliwości radcy prawnego i prowadzić do

kwestionowania przez niego danych przekazanych jej przez klienta. Zwłaszcza, że w świetle przepisów Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (art. 38 ust. 3), radca prawny nie odpowiada za zgodność z prawdą informacji uzyskanych od klienta, a jego obowiązek w tym zakresie sprowadza się do zakazu świadomego podawania informacji nieprawdziwych. W niniejszej sprawie nie było żadnych dowodów jakoby obwiniona świadomie podała nieprawdziwe dane. Wręcz przeciwnie, analiza materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że radca prawny, przygotowując pozew, a następnie wniosek egzekucyjny przeanalizowała dane znajdujące się w dokumentach przekazanych jej przez klienta i w sposób rzetelny umieściła je w pismach procesowych.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny podziela stanowisko Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, iż przedstawione w sprawie dowody, w tym także dowody z dokumentów zawnioskowane przez samego Skarżącego, nie pozwalają przyjąć jakoby celem radcy prawnego M. S. było doprowadzenie do uprawomocnienia się nakazu zapłaty bez wiedzy pozwanego, w sposób uniemożliwiający mu obronę, a także pozwalający jej samej tudzież klientowi na uzyskanie korzyści majątkowej kosztem Skarżącego. Tym bardziej, że Skarżący wniósł skargę na orzeczenie referendarza w przedmiocie nadania nakazowi klauzuli wykonalności (k. 99), sprzeciw od nakazu zapłaty (k. 41) oraz skargę na czynności komornika (k. 31). Sprawa została

OSD 15/21

przekazana do rozpatrzenia w postępowaniu zwykłym przed (...) wobec czego nie sposób przyjąć, że Skarżący został pozbawiony możliwości obrony swoich praw. Działania radcy prawnego M. S. polegające na skierowaniu pozwu, uzyskaniu nakazu zapłaty, a następnie wszczęciu postępowania egzekucyjnego nie doprowadziły także do wystąpienia po stronie Skarżącego szkody majątkowej, gdyż egzekucja nie doprowadziła do wyegzekwowania jakichkolwiek środków finansowych.

Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy pozostawał także fakt, że Skarżący złożył zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa do Prokuratury Rejonowej G. – Ś. w G.. W treści odwołania Skarżący wyjaśnia, iż pomimo wcześniejszego niewskazania osoby podejrzanej, w toku przesłuchania ustnego w charakterze pokrzywdzonego złożył wniosek o ściganie i ukaranie radcy prawnego M. S., która w celu osiągnięcia korzyści majątkowej złożyła fałszywe oświadczenia przed Sądem Rejonowym (...). Tutejszy Sąd Dyscyplinarny nie podziela powyższej oceny Skarżącego, a nadto zaznacza, że postępowanie dyscyplinarne o ten sam czyn toczy się niezależnie od postępowania karnego. Przeprowadzone przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego dochodzenie nie dało podstaw do przypisania radcy prawnemu M. S. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego polegającego na popełnieniu czynów, o których mowa powyżej.

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego materiał dowodowy zebrany w trakcie prowadzonego dochodzenia nie pozwalał na dalsze kontynuowanie postępowania, a finalnie na złożenie wniosku o ukaranie radcy prawnego. Stan faktyczny sprawy nie potwierdził zasadności zarzutów stawianych przez Skarżącego, które bazują w dużej mierze na subiektywnych przekonaniach Skarżącego, w tym poczuciu doznania osobistej krzywdy, nie zaś na obiektywnej ocenie materialnoprawnej działań radcy prawnego. Przeprowadzone dochodzenie nie dostarczyło jakichkolwiek dowodów na to, że radca prawny M. S. celowo podejmowała działania na szkodę Skarżącego.

Nie sposób także przypisać radcy prawnemu wykonywania czynności zawodowych w sposób nierzetelny i nieuczciwy, tudzież niesumienny i pozbawiony waloru należytej staranności. Świadczą o tym nie tylko wyjaśnienia samej radcy, ale przede wszystkim wszelkie pozostałe dokumenty w sprawie, które oceniane kompleksowo dają należyty, całościowy obraz sytuacji. Ich prawidłowa ocena musi prowadzić do wniosku, iż radcy prawnemu M. S.

OSD 15/21

nie można przypisać winy w czasie czynu, a co za tym idzie, w myśl art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych nie popełniła ona przewinienia dyscyplinarnego. Wbrew twierdzeniom Skarżącego przedstawionym w odwołaniu, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego umarżając postępowanie nie opierał się wyłącznie na wyjaśnieniach obwinionej i nie przydał im waloru wiarygodności w sposób nieuzasadniony. To

bowiem właśnie szczegółowe zapoznanie się ze wszystkimi dowodami zebranymi w sprawie, doprowadzić musiało Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego do powyższej, prawidłowej konstatacji, a także uzasadnionego przyjęcia, że wyjaśnienia te korespondują z pozostałym materiałem dowodowym.

W kontekście powyższego, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny za właściwe uznaje umorzenie postępowania w niniejszej sprawie, gdyż czyn radcy prawnego M. S. nie zawierał znamion czynu zabronionego.

Powyższe skutkowało koniecznością utrzymania w mocy postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego.

O kosztach postępowania w przedmiotowej sprawie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny orzekł na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych.

Pouczenie:

Niniejsze postanowienie jest prawomocne i ostateczne, bowiem Okręgowy Sąd Dyscyplinarny (...) (...) W., w niniejszej sprawie działał jako organ II instancji i dlatego stosownie do treści art. 426 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ oraz stosownie do treści art. 70² ust. 1a ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2020, poz. 75), od niniejszego postanowienia nie przysługuje żaden środek odwoławczy.